

עפ"ת (חיפה) 52232-05-25 - ורדה אגבאריה נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 52232-05-25 אגבאריה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90523083781

לפני כבוד השופט זיו אריאלי

ורדה אגבאריה

מערערת
נגד

מדינת ישראל

משיבה

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בחדרה מיום 14.5.25, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערערת להאריך את המועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מספר 90523083781 [המ"ש 11790-04-25].

2. בתמצית, ביום 30.4.25 הגישה המערערת בקשה להאריך מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס לפיה נהגה המערערת ברכב ביום 21.1.22, סמוך לאחר השעה 01:00, בצומת כבישים 65 ו-6524, בניגוד לאור אדום ברמזור. לטענת המערערת, היא מעולם לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס, ונודע לה על דבר קיומו בעת פניה למשרד הרישוי. לבקשה צורף תצהיר בו טענה המערערת, בין היתר, כי היא כופרת בביצוע העבירה שיוחסה לה.

3. בתגובתה מיום 13.5.25 התנגדה המשיבה לבקשה. נטען בין היתר כי המערערת ידעה על הודעת תשלום הקנס לפני למעלה משנתיים, אז פנתה למרכז פניות ארצי לנהגים, טענה כי לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס, ובהמשך אף פנתה למרכז באמצעות בא כוחה דאז. בשני המקרים הונחתה המערערת לפנות לרשות הדואר על מנת להתחקות אודות קיומו של אישור מסירה.

4. ביום 14.5.25 נדחתה בקשת המערערת. נקבע כי המשיבה ידעה בפועל לגבי דבר קיומו של הדו"ח כבר ביום 4.9.22, ואף פנתה למרכז פניות נהגים פעם נוספת כעבור כשנה. מכאן שאין מקום

להיזקק לטענות המערערת בדבר היעדר אישור מסירה, בהיעדר הסבר מטעם המערער לשיהוי הנוסף מעת שנודע לה על דבר קיומו של הדו"ח, ועד למועד הגשת הבקשה.

5. לעניין החשש לעיוות דין נקבע כי המערערת כפרה באופן לקוני בביצוע העבירה, ואין בכפירה שכזו כשלעצמה כדי להצביע על חשש לעיוות דין או על טעם המצדיק הארכת מועד להישפט.

6. מכאן הערעור. לטענת המערערת בית המשפט שגה בהחלטתו ואין מקום להותיר את הרשעת המערערת על כנה. ביום 5.6.25 התקיים דיון בו השלימו הצדדים טענותיהם בעל פה. בתום הדיון, ולאחר שנשמעו הערות בית המשפט, ביקש ב"כ המערערת שהות בת 30 יום לשם עריכת בירורים ואיסוף מסמכים לתמיכה בטענת המערערת לפיה הודעת תשלום הקנס לא הומצאה לה.

7. ביום 26.6.25 הוגשה מטעם המערערת בקשה להאריך את המועד להגשת מסמכים, וזאת נוכח המצב הביטחוני באותם ימים. בו ביום נעתרתי לבקשה, והמועד להגשת הודעת עדכון מטעם המערערת הוארך עד יום 7.8.25.

8. עד היום לא הוגשה כל הודעה מטעם המערערת. הגיעה לפיכך העת להכריע בערעור.

9. לטעמי, לא נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא, ולא נמצאה עילה להתערב בקביעות בית המשפט קמא ובמסקנתו. מכאן שדין הערעור להידחות.

10. מקובלת עליי קביעת בית המשפט קמא לפיה התייעוד שהונח בפניו מלמד כי המערערת לא דייקה, לשון המעטה, בטענתה בדבר המועד בו נודע לה על דבר קיומה של הודעת תשלום הקנס. המערערת פנתה כבר ביום 4.9.22 למרכז הארצי לפניות נהגים, וכן פעם נוספת ביום 21.1.24. מכאן שלכל הפחות בחודש ספטמבר 2022 ידעה על דבר קיומו של הדו"ח. למרות זאת, הוגשה הבקשה להארכת מועד להישפט רק ביום 30.4.25, ללא הסבר לשיהוי, ותוך הסתרה מבית המשפט אודות המועד בו נודע למערערת על דבר קיומה של הודעת תשלום הקנס. די בשיהוי הלא מוסבר ובהסתרת העובדות כהווייתן מבית המשפט, כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

11. אף ביחס לטענות המערערת בדבר חשש לעיוות דין - מקובלת עלי במלואה קביעת בית המשפט קמא. מדובר בכפירה כללית של המערערת, ללא פרטים, ללא הסבר וללא קו הגנה ברור סדור ומנומק. לא די בכפירה כללית מעין זו כדי להקים חשש לעיוות דין.

12. משלא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא - אני דוחה את הערעור.

המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח אב תשפ"ה, 12 אוגוסט 2025, בהעדר
הצדדים.